

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

Aquest número ha passat per la censura

La vida del negre en la seva terra

per PERE COMAS

EDITORIAL

Tàctica equivocada

No podem adherir-nos al mot d'ordre patrocinat per determinats sectors del treballisme extremista universal davant els fets de Mèxic. Segons una lletra de Nova Espanya publicada per "L'Humanité", els pagesos i els obrers mexicans deuen lluitar com una força independent de la tasca petit-burguesa de Portes Gil. Això vol dir que les masses proletàries de Mèxic han de prestar un ajut relatiu a l'obra del "Partit revolucionari de la classe mitjana" àdhuc en els moments decisius de la lluita per la supremacia del poder civil i l'esfondrament de la rebel·lió. Cal tenir un sobri coneixement del programa de Calles i dels seus amics per adonar-se de la part importantíssima que hi tenen les reivindicacions de classe, sobretot en el problema de la terra. La restitució a l'indi del que per dret li pertoca i la consideració que mereixen els obrers demostren que res no serà negligit si l'obra pot rebre el desenvolupament projectat. En unes condicions semblants tota actuació isolada, qualsevol denegació d'auxili efectiu al Govern nacional és un perill greu per la independència del país. Cap organització proletària no ha de negligir la consideració essencial que la caiguda de Portes Gil comportaria tot seguit la invasió yanqui i el retorn al porfirisme. Que els militants analitzin el règim anterior al 17 i el mateix comandament de Carranza i es faran perfecte càrrec de la missió que els pertoca.

Com dèiem en el número anterior, tant la Crom com el Partit comunista han ofert als dirigents llur ajut incondicional mentre les armes parlin. Després ja serà una altra cosa. Calles i Portes Gil, reïant-se de la bona fe de les organitzacions, els proporcionaren fusells per tal d'assegurar les comunicacions. No és d'esperar que els obrers i els pagesos traeixin la paraula donada emprant les armes contra llurs amics...

L'extremisme orb de la lletra de "L'Humanité" és suïcida. Plantejar en els moments actuals la dictadura del proleta-

L'any 1850 Anglaterra, el país capdavanter en la lluita antiesclavista, tenia vigents 24 tractats amb altres tants països. El dret de visita, la constitució de tribunals mixtes, l'entreteniment d'una flota a les costes africanes, la declaració de "bona presa" respecte els vaixells dedicats a la tracta, no podien acabar-la. El conveni de 1842 amb Portugal establí el desarmament i venda dels navilis negres i l'aplicació de la pena de mort als traficants. Només en el decenni 1837-47 els creuers britànics de la costa occidental d'Àfrica capturaren 634 naus esclavistes. La lluita humanitària havia costat, en uns quants anys, 500 milions a la no-

ble nació del filantrop Guillem Wilberforce.

Tanmateix, encara subsistia el negoci abominable.

La reina Victòria convocava a Brusselles, en 1889, la "Conferència Internacional antiesclavista", on quinze Estats preniën mesures per a l'extinció definitiva del flagell mundial.

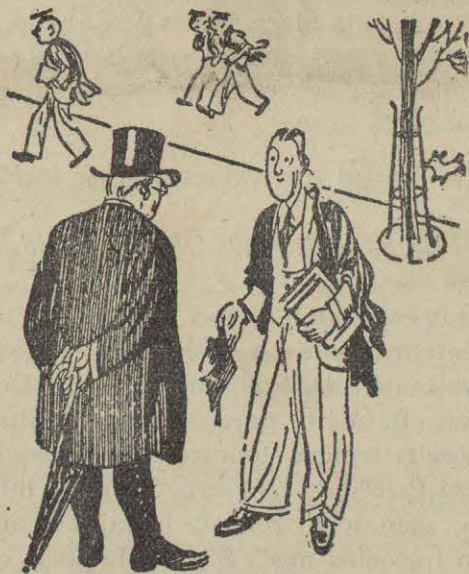
França, assistent a totes les reunions contra la tracta, fou promotora, l'any 1900, d'un Congrés antiesclavista, i constatà que l'any abans els còsols havien rescatat 116 esclaus africans.

En parlar avui d'esclavitud sembla que hom vulgui ressuscitar temes decrepits, extingits. Molts es pensen que el marxant d'homes viu solament entre les tribus de l'Àsia central o de l'Àfrica allunyada de la influència europea, i forma part de l'Islam o del Fetitxisme més exòtic. Res d'això. En ple funcionament de la Societat de Nacions, regions importants de la Terra en pateixen si fa o no fa com en el temps en què els Congressos de Viena, d'Aquisgran i de Verona iniciaven la croada. Hi ha funcionaris de grns Repúbliques democràtiques que, com el yanqui Calhoum, creuen que l'esclavitud és la base més segura de les institucions lliures, i n'hi ha que afirmem, com Fitzhugh, que els negres són esclaus per naturalesa.

Un gran francès, André Gide, ens explica en paràgrafs punyents l'estat de la població indígena a l'Àfrica Equatorial francesa.

Els negres sofreixen dos flagells de part del país colonitzador: l'impost i el portatge. En les comarques productores del cautxú, la taxa ha d'ésser pagada amb aquesta matèria. Per altra banda les Companyies concessionàries tenen el dret de fer allistaments forçosos entre els habitants i pagar-los segons un índex de jornals aprovat per les Autoritats.

Les conseqüències són fatals. A Bambo, deu colliters de la "Compagnie Forestière", foren condemnats a voltar la factoria sota un sol de plom, carregats amb taulons molt pesants, per no haver portat cautxú durant un mes. Quan queien, els guardes els feien aixecar a fuetades. El "ball", presenciat per l'Administrador francès Pachà i l'Agent de (Acaba a la pàg. 6.)

L'estudiant de teologia. — Senyor, voleu dir-me si el castic etern consisteix en penes morals o físiques?

El professor. — Em penso que més aviat són penes morals.

L'estudiant. — Gràcies, senyor. Em treieu un gran pes de damunt la consciència.

riat, sense esperar l'èxit o el fracàs de les promeses governamentals, seria una errada desastrosa. L'incert en les qüestions de tàctica és capital per a les reivindicacions dels treballadors, i tots els simpatitzants han d'obeir el mot d'ordre seguit fins ara. Les masses proletàries de Mèxic deuen continuar al costat dels que donen la vida precisament per alliberar-les de l'esclavatge que fins fa poc venien patint.